

- zasądzenie od Republiki Cypryjskiej zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej w wysokości 11 404,80 EUR dziennie, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału;
- obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. dotyczy promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych i zmiany i w następstwie uchylecia dyrektyw 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (zwana dalej „dyrektywą 2009/28/WE”). Zgodnie z art. 1 wspomnianej dyrektywy ustanawia ona wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych. Określa ona obowiązkowe krajowe cele ogólne w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto i w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie. Ustanawia ona zasady dotyczące statystycznych przekazów między państwami członkowskimi, wspólnych projektów między państwami członkowskimi i z państwami trzecimi, gwarancji pochodzenia, procedur administracyjnych, informacji i szkoleń oraz dostępu energii ze źródeł odnawialnych do sieci elektroenergetycznej. Określa ona kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów.
- 2) Zgodnie z art. 27 dyrektywy 2009/28/WE państwa członkowskie powinny przyjąć przepisy krajowe niezbędne do wykonania tej dyrektywy do dnia 5 grudnia 2010 r. i powiadomić Komisję o środkach, które podejmują; omawiane powiadomienie stanowi integralną część obowiązku transpozycji dyrektyw UE do prawa krajowego i obowiązku lojalnej współpracy a co znajduje również odzwierciedlenie w art. 260 ust. 3 TFUE.
- 3) Na podstawie korespondencji z władzami cypryjskimi i zgłoszonych przepisów krajowych, w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi i przed podjęciem decyzji o wniesieniu niniejszej skargi, Komisja stwierdziła, że Republika Cypryjska nie przyjęła wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do pełnego dostosowania krajowych ram prawnych do przepisów dyrektywy 2009/28/WE i postanowiła wnieść na podstawie art. 258, w związku z art. 260 ust. 3 TFUE, skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w celu stwierdzenia przez Trybunał, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 27 ust. 1 wspomnianej dyrektywy.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 maja 2013 r. w sprawie T-294/11 Republika Grecka przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 8 lipca 2013 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-391/13 P)

(2013/C 260/64)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciel: I. Chalkias, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania.
- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z powodów szczegółowo przedstawionych poniżej.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- W pierwszym zarzucie dotyczącym sektora oliwek Republika Grecka twierdzi, że zaskarżony wyrok narusza prawo, z uwagi na to, iż dokonano w nim nieprawidłowej wykładni i zastosowania wytycznych zawartych odpowiednio w dokumentach AGRI/VI/5330/1997, AGRI/17993/2000 i AGRI/61495/2002, ponieważ oczywiste polepszenie systemu kontroli w sektorze oliwek w okresie 2004-2005 w stosunku do okresu 2003-2004 zakwalifikowano jako powrót do naruszenia, ciągle niedociągnięcia i znaczne pogorszenie uzasadniające podwyższenie korekty w okresie 2004/2005, podczas gdy wyraźnie brak było powodów do podwyższenia korekty w wysokości 10 % stosowanej w okresie 2003/2004 do 15 % w okresie 2004/2005 ze względu na powrót do naruszenia, wobec wprowadzenia istotnych ulepszeń (dalsza aktualizacja GIS dla oliwek, polepszenie kontroli na miejscu oraz kontroli krzyżowych w celu stwierdzenia nieprawidłowości i stosowania kar) co wzmacniło system kontroli.
- W drugim zarzucie dotyczącym sektora roślin uprawnych Republika Grecka podnosi że:

- 1) Doszło do naruszenia prawa Unii oraz zasady proporcjonalności ze względu na błędną interpretację i zastosowanie nieaktualnych już wytycznych w zakresie korekt w stawce ryczałtowej obowiązujących w dawnej WPR do nowej WPR, ponieważ odsetki korekt w stawce ryczałtowej odnosiły się do różnych systemów kontroli

⁽¹⁾ Dz.U. L 140, z 5.6.2009, s. 16–62

⁽²⁾ Dz.U. L 283, z 27.10.2001, s. 33–40

⁽³⁾ Dz.U. L 140, z 17.5.2003, s. 42–46

2) Uzasadnienie wyroku Sądu jest niewystarczające, ponieważ porównanie danych LPIS-GIS uwzględnionych za rok odniesienia 2007 z niedawno zaktualizowanymi danymi LPIS-GIS za rok 2009 wykazało, że różnice i błędy są minimalne i nie przekraczają 2,4%, z uwagi na co korekta w wysokości 5 % jest nieuzasadniona, tym bardziej że Sąd nie wziął pod uwagę zasadniczych argumentów przedstawionych przez Republikę Grecką dotyczących jakości krzyżowych kontroli administracyjnych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona (Hiszpania) w dniu 9 lipca 2013 r. — Andrés Rabal Cañas przeciwko Nexea Gestión Documental S.A., Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-392/13)

(2013/C 260/65)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Andrés Rabal Cañas

Strona pozwana: Nexea Gestión Documental S.A., Fondo de Garantía Salarial

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „zwolnienie grupowe” zawarte w art. 1 ust. 1 a) dyrektywy 98/59 (¹), w związku z tym, że obejmuje „zwolnienia dokonywane przez pracodawcę z jednego lub więcej powodów niezwiązanych z poszczególnym pracownikiem” zgodnie z ustalonym progiem liczbowym, należy interpretować w ten sposób, że — z uwagi na jego zakres wspólnotowy — stoi ono na przeszkodzie temu, by krajowy przepis wdrażający czy transponujący ograniczał zakres tego pojęcia wyłącznie do określonych rodzajów ustania stosunku pracy, to jest tych, które odpowiadają przyczynom ekonomicznym, technologicznym, organizacyjnym lub związanym z procesem produkcji”, co czyni art. 51 ust. 1 statutu pracowników?
- 2) Czy dla celów obliczenia liczby zwolnień podlegających zaliczeniu dla celów ustalenia, czy ma miejsce „zwolnienie grupowe” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/59, bądź jako „zwolnienie dokonywane przez pracodawcę” [lit. a)], bądź jako „formy wygaśnięcia [ustania] umowy o pracę, które następują z inicjatywy pracodawcy, z jednego lub więcej powodów niezwiązanych z poszczególnym pracownikiem, pod warunkiem że zwolnień tych jest co najmniej pięć” [lit. b)] należy uwzględnić indywidualne przypadki ustania w związku z zakończeniem umowy na czas określony (zawartej na uzgodniony czas, w celu wykonania określonego dzieła lub usługi), takie jak te, o których mowa w art. 49 ust. 1 lit. c) statutu pracowników?

3) Czy pojęcie „zwolnień grupowych dokonywanych w ramach umów o pracę zawartych na czas określony lub na wykonanie zadania szczególnego” dla celów zasady niestosowania dyrektywy 98/59, zawarte w jej art. 2 a) definiowane jest wyłącznie przy użyciu kryterium ściśle ilościowego z art. 1 a), czy wymagane jest ponadto, żeby przyczyna grupowego ustania umów wynikała z tych samych ram grupowego zatrudnienia na taki sam czas, do wykonania takiej samej usługi lub dzieła?

4) Czy dopuszczalna jest taka wykładnia pojęcia „przedsiębiorstwa” [zakładu] jako pojęcia prawa wspólnotowego mającego zasadnicze znaczenie dla ustalenia, co należy rozumieć jako „zwolnienie grupowe” w kontekście art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/59 oraz z uwzględnieniem statusu tej dyrektywy jako normy minimalnej w myśl jej art. 5, która pozwala, by przepis wdrażający czy transponujący do prawa krajowego, to jest w przypadku Hiszpanii art. 51 ust. 1 statutu pracowników, odnosił zakres obliczania progu liczbowego wyłącznie do całości „przedsiębiorstwa” z wyłączeniem sytuacji, w których — wobec uznania za jednostkę referencyjną „zakładu” — zostałyby przekroczony próg liczbowy ustalony w tym przepisie?

(¹) Dyrektywa Rady nr 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (Dz.U. L 225, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 11 lipca 2013 r. — Ministerstvo práce a sociálních věcí przeciwko K.B.

(Sprawa C-394/13)

(2013/C 260/66)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Druga strona postępowania: K.B.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (¹) należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach niniejszej sprawy — to znaczy w sytuacji, gdy skarżąca, jej mąż i dziecko mieszkają we Francji, tam pracuje jej mąż, tam znajduje się ośrodek ich interesów życiowych, a skarżąca pobrała w pełnym zakresie świadczenie rodzinne PAJE (prestation d'accueil du jeune enfant) — Republika Czeska jest państwem właściwym do przyznania świadczenia rodzinnego-zasiłku wychowawczego?